

Phần 15

Chương 71

Khảo Nghiệm Tình Yêu

Lúc này Tư Dận đang đứng ở đầu đường về đây bán khoán. Ở trong đầu anh giờ đây có cảm giác thật mờ mịt khó tả, khi nhìn thấy Ký Thu, anh nên nói cái gì? Nên làm cái gì mới phải?

Trong khoảng thời gian ngắn, trên gương mặt đẹp trai của anh có chút ủ dột, buồn bực. Nói đúng hơn là bởi vì anh vẫn có chút do dự, cho tới bây giờ anh cảm thấy bản thân mình vẫn có chút mơ hồ đối với phần tình cảm này! Có đúng là anh đã thật sự yêu Ký Thu không? Hay là, anh vẫn chỉ coi cô là một người thể thân mà không biết?

Nhưng mà, Tư Dận dám cam đoan, bây giờ tình cảm của anh đối với Ương Ương đã không còn giống như thuở ban đầu nữa. Ngày trước anh coi Ký Thu chỉ là một hình tượng thể thân của Ương Ương, chỉ có điều, phải chăng hiện giờ cái hình tượng thể thân đó đã bị đảo ngược rồi sao?

Tư Dận vẫn còn đang trong lúc giằng co bởi mâu thuẫn trong đầu, chợt tiếng chuông điện thoại di động trong túi vang lên ong ong. Tư Dận lấy điện thoại ra, lại nhìn thấy một mã số điện thoại xa lạ, anh đang muốn nhấn cắt bỏ, lại sực nghĩ tới đêm đó Ương Ương cũng là dùng một số điện thoại xa lạ để gọi cho anh. Có khi, lần này là của Ký Thu cũng nên...

Trong lòng anh chợt dâng lên tới một hồi kích động, anh cuống quýt nhấn phím nghe: “A lô! Có phải là Ký Thu không?”

“Xin chào ngài, chúng tôi là nhân viên của bệnh viện nhân ái, xin hỏi, ngài có phải là người thân của Tống Ương Ương và Trình Ký Thu không vậy?”

Một giọng nói ôn hòa lễ phép vang lên. Trong nháy mắt, Tư Dận cảm thấy da đầu mình như bị tê dại đi. Anh giật mình, nhìn lên bầu trời bao la trong trẻo một màu xanh lam, sững sờ một lúc, cổ họng của anh như bị nghẹn lại, không thốt nổi một câu nói.

“A lô, a lô... tiên sinh, tiên sinh?”

Tư Dận chợt giật mình tỉnh lại, cuống quýt gạt đầu, bỗng sực nhớ ra, ở đầu điện thoại bên kia không thể nhìn thấy được động tác của anh, nên anh đáp lại một câu, giọng đã khàn đi: “Đạ đúng rồi, tôi là người thân của Tống Ương Ương và Trình Ký Thu! Xin hỏi, hai người bọn họ hiện nay thế nào?”

“A, là thế này, hai vị tiểu thư kia đã bị xảy ra tai nạn xe cộ, bây giờ đang ở bệnh viện...”

Một tiếng nổ “ầm” vang lên khiến cho đầu óc của Tư Dân như bị tê liệt, chiếc điện thoại di động đang cầm trong tay lập tức cộp một tiếng, rơi xuống trên mặt đất, con choáng váng khiến cho trước mắt anh tò ra từng đợt từng đợt những vòng sáng quay cuồng, với hàng trăm hàng ngàn những đốm sáng lập lòe lượn qua lượn lại, khiến anh đứng gờn như không vững. Không biết qua bao lâu, Tư Dân mới giống như là phát điên lên rồi, anh cứ thế lao đầu chạy thẳng về phía trước. Chạy được mấy bước, anh mới sực nghĩ đến chuyện thuê xe, lúc này nhịp đập của trái tim của anh đã trở nên gấp gáp, loạn xạ, dường như muốn vọt qua cổ họng mà nhảy ra ngoài vậy.

Tư Dân níu lấy trái tim thật chặt, sắc mặt đã trắng bệch một mảnh... Ký Thu đã xảy ra tai nạn xe cộ!

Lúc này trong đầu Tư Dân chỉ tràn ngập câu nói kia của nhân viên y tá. Ký Thu sẽ không xảy ra chuyện gì đâu, nhất định sẽ không có chuyện gì xảy ra hết!

Nhưng mà, nếu như cô bị thương không nặng lắm, tại sao bệnh viện lại gọi điện thoại tới, với vẻ thận trọng như vậy?

Nếu như cô bị thương không nặng lắm, thì chính các cô sẽ phải tự mình gọi điện thoại tới mới đúng! Trái tim Tư Dân đau đớn như bị dao cắt, anh chỉ hận chính bản thân mình, hận mình tại sao lại quá mềm yếu như vậy, tại sao lại ở nhà mà băn khoăn suy nghĩ tới mấy ngày như thế, sau đó mới đưa ra quyết định, tại sao anh lại không nghĩ đến bên cạnh Ký Thu sớm hơn một chút!

Nếu như anh ngay đến cả câu nói “Ký Thu, anh thích em”, anh cũng không còn cơ hội để nói nữa, như vậy nửa đời sau của mình anh nên làm cái gì?

Sau khi Trần Tấn Nhiên nhận được cuộc điện thoại từ bệnh viện gọi đến, cả người anh liền rơi vào trạng thái không trọng lượng. Khi anh đi xuống lầu liền bị té ngã lộn đầu mấy lần, khi dự định lái xe đi đến bệnh viện, thì anh chợt phát hiện ra, ngay cả việc mở cửa xe, anh cũng không tài nào mở ra nổi. Lúc lên xe, lại không biết làm như thế nào mới khởi động được xe. Trong đầu anh đã hoàn toàn trống rỗng, anh giống như bị biến thành một kẻ ngu đần.

Ngồi một mình ở trong xe đến năm phút đồng hồ, anh lại xuống xe, đi ra ngoài bắt xe taxi. Trên đường đi đến bệnh viện, Trần Tấn Nhiên nghĩ ngợi mà rơi nước mắt, chỉ muốn hung hăng tự cho mình mười cái bạt tai!

Tại sao ban đầu lúc anh đi lại không chịu đưa cô đi? Tại sao anh không thể cứng rắn thêm một chút nữa, giữ chặt lấy cô giam giữ cô ở ngay bên cạnh mình chứ? Thà rằng anh để cho cô hận anh, cũng còn tốt hơn hiện tại cô đã bị xảy ra tai nạn xe cộ, sống chết còn chưa biết thế nào!

Trần Tấn Nhiên đau lòng khó nhin, nghĩ đến Ương Ương, lại cảm thấy như có người nào đó đang hung hăng tàn nhẫn, xẻo từng miếng da thịt trên thân thể của anh, làm anh đau đến mức không thể nào hít thở nổi.

Thời điểm Trần Tấn Nhiên chạy tới bệnh viện, nhìn thấy một mảng lớn toàn một màu trắng xóa lạnh lùng đập vào mắt, anh lại không dám đi vào, liệu Ương Ương của anh có thể đã bị chết hay không?

Trần Tấn Nhiên vừa nghĩ đến vấn đề này, ngay sau đó lập tức cả người anh liền bình tĩnh trở lại. Anh chưa biết cô sống chết thế nào, nhưng mà anh chỉ biết một điều, nếu như Ương Ương mà chết rồi, thì cuộc đời này của anh cũng coi như đã kết thúc rồi.

Trần Tấn Nhiên chậm rãi cất bước đi vào trong bệnh viện. Anh mơ hồ có thể nghe thấy tiếng của bệnh nhân kêu đau, tiếng khóc của người thân. Trần Tấn Nhiên bước đi từng bước từng bước, đi thật kiên định, nhưng lại cảm thấy tựa như cả người mình đang giẫm ở trên một lớp bông, bông bênh, nhẹ tênh. Phải vất vả lắm anh bước vào trong thang máy, lên đến tầng tám, thế nhưng anh lại đứng im ở trong thang máy, không dám bước ra. Mãi cho đến lúc cửa thang máy đã sắp khép lại, Trần Tấn Nhiên mới sải bước chân đi ra bên ngoài. Ương Ương còn đang đợi anh, anh không thể lùi bước về phía sau được!

“Anh là người nhà của Tống Ương Ương phải không?” Khi Trần Tấn Nhiên vừa đi qua, lập tức có một nhân viên y tá ra đón, mặt mũi có vẻ vô cùng lo lắng, nhìn anh rồi hỏi lại một câu.

“Đúng vậy, tôi là người nhà của cô ấy.” Trần Tấn Nhiên mở miệng nói một cách máy móc. Thật sự anh không dám ngẩng đầu lên nhìn vẻ mặt đầy thương xót của nhân viên y tá kia.

“Phu nhân của ngài ra khỏi nhà một chút thì bị gặp tai nạn xe cộ, hiện tại không có gì đáng ngại, chỉ là...”

Nhân viên y tá kia muốn nói gì đó nhưng lại thôi, cô len lén giương mắt lên nhìn anh, lại nhìn thấy anh đột nhiên ngẩng đầu lên, trong con ngươi chợt sáng rực lên thứ ánh sáng rạng rỡ: “Cô nói cái gì? Ương Ương không bị sao có phải không, cô ấy không bị việc gì có đúng hay không?”

Nhân viên y tá sợ hết hồn, cuống quýt ra sức gật đầu: “Đúng như vậy, phu nhân của ngài không có việc gì, chỉ bị kinh sợ một chút thôi! Nhưng mà, nhưng mà... quá đáng tiếc chính là...”

“Cám ơn trời đất! Cám ơn trời đất!” Trần Tấn Nhiên liền chắp hai tay trước ngực, luôn mồm mở miệng nói câu cám ơn trời đất.

Nhân viên y tá nhìn thấy bộ dạng kia của anh, muốn bật cười, nhưng lại vẫn cố nén, có chút thương cảm, mở miệng nói: “Nhưng mà, con của hai người thì không giữ được rồi...”

Trần Tấn Nhiên thoáng kinh ngạc một chút, chợt anh khôi phục lại bình tĩnh, rất nhanh. Anh cất bước đi lên phía trước, tiến nhanh đến phòng bệnh của Ương Ương: “Không có chuyện gì rồi, thật may mắn chỉ cần cô ấy còn sống khỏe mạnh, về sau này tôi và cô ấy vẫn còn có đứa bé khác!”

Khi Trần Tấn Nhiên đẩy cửa phòng bệnh ra, nhìn thấy cô gái nhỏ của mình đang nửa nằm nửa ngồi ở trên giường bệnh ăn trái cây. Ở bên cạnh là giường bệnh của Ký Thu, Tư Dận đứng ở bên giường của Ký Thu, đang nắm lấy tay của cô, không biết nói những gì.

Ương Ương vừa nhìn thấy anh đi vào, cuống quýt nói: “Trần Nhị, anh mau đổi sang phòng bệnh khác cho em, hai người kia buồn nôn chết đi được!”

Trần Tấn Nhiên nhìn thấy dáng vẻ líu ríu kia của Ương Ương, lúc này cô vẫn còn đang gặm quả táo sần sột sần sột, giống như một con chuột nhỏ, không khỏi trầm mặt, chộp một cái, cướp lấy quả táo, vứt đi: “Em lại còn dám ăn đồ lạnh hay sao? Em không muốn sống nữa hả!”

Ương Ương ngẩn ra, chợt cô tỉnh ngộ lại, cuống quýt bày ra vẻ mặt thống khổ co rúc lại ở trên giường: “Anh đừng hung dữ với em, em đau bụng...”

Quả nhiên, cô vừa tỏ ra yếu ớt một chút, Trần Tấn Nhiên lập tức trở nên dịu dàng ngay. Anh ngồi xuống bên mép giường bệnh của cô, kéo cô lại, nhẹ nhàng dỗ: “Ngoan, không sao, anh sẽ bồi dưỡng cho em thật khỏe, đứa bé không còn, sau này chúng ta vẫn có thể có đứa bé khác, chỉ cần con người em không bị việc gì là tốt lắm rồi...”

“Anh không để ý quan tâm đến chuyện đứa bé sao?” Ương Ương tròn to hai mắt, mặc dù vẫn không cảm thấy tin tưởng lắm, nhưng nơi đáy mắt của Ương Ương cũng đã lộ rõ vẻ xúc động.

“Có thể được ở chung một chỗ cùng với em thế này là anh đã cảm thấy được thỏa mãn lắm rồi! Nếu như có đứa bé cũng chỉ là thêm gắm thêm hoa, nếu như không có em, đây mới thật sự là điều tiếc nuối nhất của anh.”

Từ trong đáy mắt của Ương Ương, những giọt nước mắt đột nhiên bùng lên. Ương Ương lập tức ôm chặt lấy Trần Tấn Nhiên, nghẹn ngào mở miệng nói: “Trần Nhị, em có một chuyện muốn nói cho anh biết, nhưng anh không được cáu giận với em, cũng không được mắng em...”

“Anh sẽ không đâu, anh thề về sau này anh đối xử với em thật tốt.” Trần Tấn Nhiên dịu dàng mở miệng nói, lấy khăn cô lau những giọt nước mắt trên mặt của cô: “Em nói đi.”

Ương Ương cúi đầu như xin lỗi, bộ dạng giống như học sinh tiểu học đã làm một chuyện sai lầm: “Em... là em đã lừa gạt anh...”

“Em lừa gạt anh chuyện gì?” Vẻ mặt của Trần Tấn Nhiên vẫn tràn đầy sự dịu dàng như cũ, nhẹ nhàng ôm lấy cô.

“Không phải là đứa bé không còn nữa... Cục cưng vẫn còn đang ở trong bụng của em, rất khỏe mạnh, thật đấy.” Ương Ương chu cái miệng nhỏ nhắn lên, đồng thời cuống quýt ôm lấy cổ của anh làm nũng: “Chồng à, không phải là anh muốn mắng em đấy chứ...”

Đầu tiên là Trần Tấn Nhiên thấy hoảng sợ, sau đó anh chợt khẽ cau lông mày lại, vừa định dạy dỗ cho cô gái nhỏ kia một chút, nhưng không ngờ cô liền dán sát thân thể mềm mại của mình vào anh, đã thế cái miệng lại còn gọi anh chồng à chồng ơi, nghe ngọt đến phát ngấy. Trần Tấn Nhiên có chùng một chút xíu tức giận cũng liền tan thành mây khói.

Anh bắt đắc dĩ ôm lấy cô: “Ương Ương, em cũng không nên lấy những chuyện như vậy ra để nói giỡn, biết không?”

Ương Ương gật đầu một cái xin lỗi: “Em hiểu rõ rồi.”

Vừa dứt lời, cô liền nghe thấy Ký Thu cười lớn một tiếng ha ha. Ương Ương từ trong ngực Trần Tấn Nhiên ngẩng đầu lên, vẻ đầy bất mãn. Nhưng khi thấy Ký Thu đang tựa vào trong ngực Tư Dận bộ dáng mặt mày đầy hạnh phúc thế kia, Ương Ương không khỏi lâu bầu nói một câu: “Thật đáng ghét, nhìn người ta nói chuyện lại còn cười!”

Ký Thu lại càng cười vui vẻ hơn: “Chị Ương Ương, không phải là em nhìn chị cười đâu nhé, em chỉ nhìn xem Trần tiên sinh cưng chiều chị thế nào thôi!”

“Chẳng lẽ Tư Dận nhà em không cưng chiều em hay sao? Nhìn xem, anh ấy ôm em chặt đến mức nào kia, làm như sợ gió vừa thổi tới là em liền tan mất vậy!”

Gương mặt Ký Thu vọt đỏ rực lên, cô lại càng nép vào trong ngực của Tư Dận hơn, nhìn tựa như một chú chim nhỏ vậy, rụt đầu một cái, nói: “Em không thèm để ý tới chị nữa, chị Ương Ương, chị thật là xấu!”

Ương Ương cười vẻ dương dương đắc ý, lại nhìn về phía Trần Tấn Nhiên làm một cái mặt quý, sau đó bắt đầu kéo kéo anh nói như làm nũng: “Chúng mình đi về nhà đi, em không muốn ở lại chỗ này để xem cái gì mà như trên phim truyền hình ấy, nhìn người ta anh anh em em...”

“Vậy thì chúng ta đi về nhà anh anh em em cũng hay.”

Trần Tấn Nhiên cười nhẹ, lại thấy gương mặt cô gái nhỏ của mình đang dần dần đỏ bừng lên, tâm tình không khỏi cảm thấy thật khoan khoái!

Cho tới giờ khắc này, Trần Tấn Nhiên mới cảm thấy cuộc sống của mình thật là viên mãn, anh và cô, tất cả đều cảm thấy cực kỳ hạnh phúc. Hai người bọn họ chỉ kém còn thiếu một buổi hôn lễ sang trọng nhất thế gian!

“Trần Tấn Nhiên anh xấu lắm, em không thèm để ý tới anh nữa!” Ương Ương kêu la giống như một cô bé còn nhỏ tuổi. Trần Tấn Nhiên cũng chợt khom lưng xuống bế cô lên, tiếp đó anh nhẹ nhàng đặt lên trán cô một nụ hôn cực kỳ âu yếm: “Đúng, anh xấu lắm, nhưng mà, anh lại yêu em chết đi được...”

Nụ hôn của anh, thoáng cái giống như đã đầu độc trái tim của Ương Ương. Dần dần, cô như đắm chìm ở trong sự dịu dàng âu yếm đến vô hạn của anh, dần dần cô đã quên mất tất cả những đau đớn đã trải qua, rốt cục cô đã hoàn toàn buông tha toàn bộ mọi khúc mắc trong lòng mình, dũng cảm tiếp nhận tình yêu của anh, cùng anh chìm đắm trong sự ngọt ngào của tình yêu.

“Chúng ta đi thôi.” Trần Tấn Nhiên ôm chặt lấy cô, xoay người về phía Trình Ký Thu và Tư Dận đang ở chung một chỗ, dựa vào nhau thật hạnh phúc, anh thấy hai người bọn họ nhìn nhau mỉm cười, vẻ mặt vui tươi. Trần Tấn Nhiên và Ương Ương cũng không nhịn được cùng nở nụ cười rục rịch, hỏi: “Lúc nào thì chúng tôi được uống rượu mừng của hai người vậy?”

Tư Dận cười ha ha một tiếng: “Chờ sau khi bà xã của tôi sinh con ra đã!”

“Tại sao lại phải đợi đến khi Ký Thu sinh con ra đã vậy?” Ương Ương khó hiểu, hỏi lại một câu.

Gương mặt Ký Thu lại hơi ửng đỏ lên: “Chị đừng nghe anh ấy nói càn, em vẫn còn chưa nói muốn gả cho anh ấy...”

“Ký Thu nhà chúng tôi muốn được mặc váy cưới thật lộng lẫy kia, hơn nữa, hiện tại cô ấy lại đang mang thai rất khổ cực, nếu tổ chức lễ kết hôn sẽ làm cho Ký Thu rất mệt mỏi.”

Tư Dận lại ghì chặt lấy người nào đó vào trong ngực mình. Ký Thu mềm mại tựa vào trong ngực anh, giống như là một tiểu thiên sứ vô tội.

“Anh lại nói lung tung rồi.” Sắc mặt Ký Thu đỏ ửng lên, cô nhẹ nhàng đập lên người Tư Dận mấy cái, nói phản đối.

Ương Ương cũng cười lên khanh khách: “Vậy thì tốt rồi, đợi đến khi Ký Thu sinh bảo bảo, chị muốn làm được làm mẹ nuôi!”

“Chờ chị sinh bảo bảo, em cũng muốn được làm mẹ nuôi!” Ký Thu cũng mở miệng, nói cuống quýt, nở nụ cười đầy vẻ ranh mãnh, ngắm nhìn hai người đang ở trước mặt.

Mặt Ương Ương lại vọt đỏ rực: “Không nói với hai người nữa, chúng tôi đi về nhà đây!”

Trần Tấn Nhiên nhìn Ương Ương thời khắc này, anh mới cảm thấy cực kỳ hài lòng. Đến lúc này, Ương Ương đã trở lại vẻ hoạt bát đơn thuần như ngày xưa, cô sẽ không bao giờ còn là một Ương Ương đầy khiếm nhược chỉ biết trốn tránh nữa, cô sẽ không bao giờ còn là một Ương Ương luôn cách xa đến thiên sơn vạn thủy với anh. Hiện tại cô là của anh, vĩnh viễn, chỉ là của riêng anh.

Chương 72

Lễ Cưới

“**L**àm gì có chuyện anh có thể dễ dàng vào phòng tân hôn để đón cô vợ nhỏ của mình đi ra như vậy! Trần Nhị, lần này chúng tôi tuyệt đối sẽ không để cho anh được thuận tiện như vậy đâu!”

Ở bên ngoài phòng tân hôn, có ba người phụ nữ, trên người mặc bộ lễ phục màu trắng, nhất định đứng chắn ngang ở nơi đó, chặn đường Trần Tấn Nhiên bước vào phòng tân hôn đón cô dâu.

Hứa Hoan Nhan gương mặt đỏ ửng, nắm chặt tay Bội Nghi cười nói: “Bội Nghi, em nói xem chúng ta nên đối phó với Trần Nhị như thế nào?”

Sắc mặt Bội Nghi cũng tràn ngập sự vui mừng, cũng đưa tay nắm bắt thật chặt tay của Văn Tĩnh: “Văn Tĩnh, chị là người có nhiều mưu mẹo quý giá nhất, chị nói đi, mọi người chúng ta cần phải làm những gì?”

Nụ cười trên mặt Văn Tĩnh thoáng cái liền hiện lên vẻ giao hoạt: “Tôi muốn trước hết được nghe Trần Nhị hát tình ca cho Ương Ương!”

Trần Nhị nghe xong lời này, sợ hãi đến độ sắc mặt đại biến. Anh nổi danh là người hoàn toàn không biết chút gì về âm nhạc. Trước đây không lâu, cả nhóm bọn họ rủ nhau đi hát Karaoke, Trần Tấn Nhiên đã bị mọi người cười nhạo chỉ muốn đâm đầu mà chết. Hiện tại, ở ngay trước nhiều khách mời như vậy, lại còn bao nhiêu anh em bạn bè đang ở trước mặt nữa, còn muốn anh tiếp tục bị mất mặt hay sao?

“Chủ ý này tốt lắm! Hát tình ca! Hát tình ca! Hát tình ca!”

Ba người phụ nữ liền hò reo âm ỉ, đồng thời vỗ tay thét lên thật to. Trần Tấn Nhiên gấp đến độ xoay quanh, cũng đã ba ngày rồi, bọn họ cũng không để cho anh được nhìn thấy bà xã của mình. Nghĩ đến chuyện này đầu anh đã muốn bốc khói lên rồi. Thật vất vả mới chờ được tới buổi tân hôn, nhưng đến giờ lại vẫn không được vào gặp cô vợ nhỏ của mình!

Thân Tống Hạo đứng cách chỗ đó không xa, trong tay bung ly rượu, ánh mắt vẫn giữ vẻ bình thản, chăm chú nhìn vào Hứa Hoan Nhan đang đứng cùng với mấy người phụ nữ kia. Dáng người của cô vẫn rất thon thả, dường như năm tháng không hề lưu lại bất cứ một dấu vết gì ở trên mặt của cô vậy. Cô vẫn giữ được vẻ đơn thuần và xinh đẹp động lòng người như cũ, vẫn giống như lần đầu tiên anh nhìn thấy cô vào năm đó. Nghĩ đến khoảng thời gian phải chịu đựng muôn vàn khổ cực mà bọn họ đã từng trải qua trước kia, nhưng đến cuối cùng anh vẫn lại được ôm mỹ nhân trở về nhà, lại có ba đứa con đều xinh đẹp, hoạt bát đáng yêu như vậy, bất giác trong lòng Thân Tống Hạo cảm thấy cực kỳ thỏa mãn, nụ cười ở trên mặt anh lại càng phát ra rực rỡ.

“Nhìn xem kìa, vẫn chỉ có Bội Nghi của nhà tôi là xinh đẹp nhất!” Tần Thiệu Dương cũng bung ly rượu, ghé gần vào trước mặt Kỳ Chân, chỉ vào Bội Nghi đang đứng ở phía đằng kia, nét mặt tươi cười như hoa nở, nói về tự hào.

Mặt mũi của Kỳ Chấn lập tức sa sầm: “Rõ ràng Tĩnh nhi nhà tôi mới là xinh đẹp nhất!”

Văn Tĩnh nghe thấy tiếng cười rất êm tai từ phía xa xa vọng lại, liền cảm thấy như được kích động thêm, lại càng trở nên sôi nổi và đảo đẽ hơn, khiến cho cả người cô giống như một đóa hoa hồng đầy gai nhọn và rực rỡ, xinh đẹp đến động lòng người, làm cho Kỳ Chấn không thể nào rời mắt khỏi cô vợ của mình.

“Bội Nghi nhà các cậu cộng thêm cả Tĩnh nhi nữa, cũng không ai có thể xinh đẹp bằng Nhan Nhan của tôi.” Thân Tổng Hạo chột lặng lẽ đi tới gần, ghé đầu vào giữa hai người kia, đôi con ngươi lạnh như băng quét tới quét lui, tựa như muốn nói, Kỳ Chấn nếu như cậu mà dám không phối hợp, tôi lập tức điều cậu đến Châu Phi đi làm việc cùng với thổ dân. Còn cậu, Tần Thiệu Dương này, hiện tại cậu đang ăn uống bằng đồ của tôi đấy, tôi nói đôi câu như vậy, thật sự cậu có nghe lời tôi hay không hả?

Quả nhiên, hai người kia không cam lòng, cùng đưa mắt nhìn lẫn nhau hồi lâu, cuối cùng vẫn phải thở dài cùng nói: “Chị dâu nhỏ xinh đẹp nhất.”

Thân Tổng Hạo lập tức miệng cười thành một đóa hoa, kê vai sát cánh ôm hai người anh em tốt của mình: “Các cậu nhìn xem, Nhan Nhan nhà tôi đó, sinh ba đứa con rồi, vóc người vẫn thon thả như vậy, đâu như dáng vẻ bà xã của A Dương, hiện tại nhìn cô ấy cũng thấy có chút tròn trịa ra rồi, có phải cũng nên giảm cân đi hay không vậy?”

Tần Thiệu Dương lập tức xụ mặt xuống, “A Hạo à, Bội Nghi nhà tôi vừa mới sinh bảo bảo được hơn nửa tháng nay, có được hay không?”

Thân Tổng Hạo cũng không thèm để ý, lại kéo Kỳ Chấn nhìn qua Văn Tĩnh: “Cậu thử nhìn Văn Tĩnh một chút đi, cũng đã làm mẹ rồi mà vẫn còn cay cú như vậy. Về sau con trai cậu cưới vợ về nhà, còn không phải sẽ bị người nhà cô dâu làm cho tức giận sao!”

Kỳ Chấn thở phì ra một hơi vẻ tức giận, thật lâu sau, chột thấy Hứa Hoan Nhan đang nói chuyện cùng với một người đàn ông vẻ rất khoái trá, lập tức trong đầu lóe lên một ý tưởng, cuống quýt đẩy Thân Tổng Hạo nói: “Hạo tử, Hạo tử, mau nhìn xem, có người quyến rũ vợ của cậu kìa!”

Thân Tổng Hạo lập tức giật mình, ngẩng đầu lên nhìn, quả nhiên anh nhìn thấy Nhan Nhan đang nói chuyện cùng với một người đàn ông ngoại quốc. Cô đang cười nói gì đó với người kia, để lộ rõ lúm đồng tiền xinh đẹp như hoa, đầy mắt của anh lập tức không khỏi giống như mọc gai. Chỉ mấy bước chân, Thân Tổng Hạo đã tới gần hai người đang cười nói với nhau, anh đưa tay kéo vợ yêu của mình ra xa: “Nhan Nhan, bạn rộ hơn nửa ngày rồi, em có mệt hay không?”

Hứa Hoan Nhan vừa nhìn thấy chồng mình, cô không khỏi dịu dàng cười một tiếng, thuận thế tựa vào trong ngực anh: “Cũng hơi mệt, chỉ là vừa mới rồi nghe Trần Tấn Nhiên hát tình ca, ngược lại em cười đến nửa ngày, lại cảm thấy không còn chút mệt mỏi nào nữa!”

“Chúng ta cùng đi nghỉ ngơi thôi, đừng có làm gì quá nữa, để cho Trần Nhi vào phòng đi thôi. Cậu chàng này đã phải nén nhịn không biết bao lâu rồi, hiện tại phải chực chờ thời khắc vào động phòng, chắc sẽ phải giống như sói như hổ mất.”

Thân Tổng Hạo kéo Hứa Hoan Nhan rời khỏi, vừa đi vừa nói.

Hứa Hoan Nhan nghe xong lời này, không khỏi trừng mắt nhìn anh: “Anh cho rằng mọi người ai cũng giống như anh sao?”

Thân Tổng Hạo nghiêm trang nói: “Đương nhiên bọn họ không thể giống như anh được. Trong bốn người bọn anh, anh vẫn luôn được công nhận là mạnh mẽ nhất đấy.”

“Cái gì mà mạnh mẽ nhất?”

Nhan Nhan có chút không hiểu liền hỏi lại anh.

Thân Tổng Hạo buồn cười, nhưng vẫn nhin được: “Năng lực của anh mạnh mẽ nhất là ở... ừm, trên giường... Ba đứa con chúng ta ở nơi nào mà ra đây thôi.”

“Anh... Đi tìm đường chết đi!” Hứa Hoan Nhan đưa đôi bàn tay bé nhỏ lên, liên tục đấm đấm anh. Thân Tổng Hạo lập tức một phát bắt luôn được đôi bàn tay nhỏ bé kia, ngay sau đó anh đưa đến bên môi mình, mổ từng nụ hôn nho nhỏ lên trên đó: “Bà xã, chúng ta trở về nhà đi thôi, buổi hôn lễ không có ý nghĩa...”

“Trở về nhà làm gì?” Sắc mặt Hứa Hoan Nhan thoáng đỏ bừng lên, cô muốn rút tay trở về, nhưng lại không thể. Nụ hôn của anh làm cho cô trở nên tê dại, làm cho cô cảm thấy thoải mái không nói ra được.

“Chúng ta sẽ tiếp tục động phòng một lần nữa...” Thân Tổng Hạo nói xong, tránh cho người phụ nữ nhỏ nhắn xinh đẹp nào đó đã sắp sửa muốn nổi đóa lên, anh đi trước một bước liền bế cô lên, hôn vào đôi môi đỏ hồng chín mọng...

Trần Tấn Nhiên thuận lợi tiến vào phòng tân hôn. Quả thật, anh đã phải tiêu hao hết sức lực của của chín trâu hai hổ. Nếu không phải Hạo tử đến đưa Hứa Hoan Nhan đi, Tấn Thiếu Dương cũng đỡ Bội Nghi đi nghỉ ngơi, chỉ còn lại một mình đóa hoa hồng gai Văn Tĩnh kia, anh làm sao dám nghĩ mình lại có thể sớm đi vào căn phòng tân hôn này để động phòng với cô dâu xinh đẹp của mình sớm như vậy được, quả thật không thể nào!

Văn Tĩnh còn cảm thấy chưa hết cao hứng, nhưng thật may là có Kỳ Chân ở đó, anh đã phải dùng trăm phương ngàn kế mới khuyên cô rời đi được, lúc này cô mới không cam không nguyện mà thả cho Trần Tấn Nhiên một bậc thang đi xuống.

Ương Ương ngồi ở trong phòng nghe thấy Trần Tấn Nhiên bị mọi người bắt phải ca hát, lại nghe thấy Văn Tĩnh nhất định ép buộc anh phải hát như vậy, tiếp đó Trần Tấn Nhiên còn bị buộc phải nói theo lời nói kỳ quái của mấy người phụ

nữ kia, cô cũng đã sớm nở nụ cười rồi. Nhưng cười xong rồi cô lại không khỏi rớt nước mắt, hai người bọn họ có thể đi tới được hôm nay, hơn nữa tất cả mọi hiềm khích còn ở trong lòng cũng cần được buông xuống, phải nói là, hai người bọn họ thật sự không hề dễ dàng chút nào!

Những chuyện đã từng xảy ra với biết bao chua xót, cô đều nhớ rất rõ ràng, nhưng đó chỉ là chút ánh sáng ở trong ảo ảnh mà thôi. Cô cần phải cố gắng làm cho chính mình phải quên lãng những gì đớn đau, cố gắng để cho mình luôn nhớ, chỉ có điều cô phải lựa chọn, tìm những mặt tốt đẹp của anh để nhớ đến mà thôi. Nếu như cô đã quyết định tha thứ, nếu cô biết mình vẫn còn yêu anh như cũ, như vậy tại sao cô còn phải nhớ đến những chuyện cũ xưa kia, quá khứ đau thương đó chỉ tổ làm cho cô cảm thấy khổ sở mà thôi!

Chuyện cũ đã tan đi như khói, còn bây giờ, Trần Tấn Nhiên trong trang phục chú rể đang đứng ở trước mặt cô dâu bé nhỏ của mình, phong thái vẫn tuấn mỹ như vậy, từng bước, từng bước một, chân thành đi tới trước mặt của Ương Ương. Ương Ương không tự chủ được liền đứng lên, đưa tay mình vào trong tay của anh, nghe anh trầm giọng nghiêm trang tuyên thệ ở bên tai mình: “Ương Ương, anh yêu em.”

Cuộc đời này tưởng chừng như là một cơn ảo mộng, không thể đụng vào được. Mà hiện giờ lại có thể chân chân thật thật, bàn tay của cô đang được nâng niu ở trong lòng bàn tay của anh. Bao nhiêu ngọt bùi cay đắng không nói ra được lúc này cùng xông lên đầu. Ương Ương muốn rơi lệ, nhưng chỉ sợ cô dâu sẽ lại phải trang điểm lại, cho nên cô chỉ biết cố nén lại cảm xúc của mình. Cô vùi mặt vào trước ngực của anh, tưởng chừng như không bao giờ nguyện ý ngẩng đầu lên.

Trần Tấn Nhiên tự mình ôm Ương Ương đi xuống lầu, mấy trăm chiếc xe xa hoa nổi tiếng xếp thành một hàng dưới ánh mặt trời, lóe ra những tia sáng bức người. Cánh cửa xe hoa được mở rộng, Trần Tấn Nhiên tự tay mình ôm cô dâu bước lên xe hoa. Vô số đóa hoa từ trên thỉnh không ùn ùn được thả rơi xuống, giờ khắc này, có lẽ hai người bọn họ đã đợi từ ngàn năm.

Chương 73

Tình Yêu Sẽ Còn Kéo Dài Mãi

Năm năm sau.

Trong buổi lễ kỷ niệm 5 năm ngày cưới của Trần Tấn Nhiên và Ương Ương.

Thân Dật Tuyên năm đó vừa tròn bảy tuổi, lần đầu tiên được gặp mặt Trần Ngải Ương, khi đó, Trần Ngải Ương cũng vừa mới được năm tuổi. Cô bé có dáng người nho nhỏ phấn điều ngọc trác⁽¹⁾, đang đứng ở trong vườn hoa, nhìn Thân Dật Tuyên, nhẹ nhàng nhoẽn miệng cười với cậu một tiếng. Thân Dật

Tuyên không tự chủ được mình, lập tức bỏ lại cô em gái song sinh của mình ở đó, chạy vội tới bên Trần Ngải Ương.

“Em tên là gì?” Thân Dật Tuyên vừa đưa tay chỉnh lại chiếc nơ trên cổ áo của mình cho ngay ngắn, vừa cúi đầu hỏi.

Ngải Ương ngược khuôn mặt nhỏ nhắn lên nhìn lại cậu, cặp mắt to tròn giống như búp bê khễ chớp chớp nhìn rất đáng yêu: “Ngải Ương, Trần Ngải Ương...”

“Ngải Ương? Tên tuổi gì mà nghe quái dị thế...”

Thân Dật Tuyên đưa tay gỡ gỡ lên tóc của mình, mi mắt thoáng cong lên nở một nụ cười.

Ngón tay trắng trẻo mũm mĩm của Ngải Ương cứ chọc chọc vào cái lúm đồng tiền trên gò má bên trái của mình: “Ý nghĩa của cái tên Ngải Ương⁽²⁾ này chính là, ba yêu mẹ...”

Hai mắt Thân Dật Tuyên tròn to: “Nếu đúng như lời nói của em, vậy thì anh cũng muốn đổi tên của mình thành Thân Ái Nhan, cái tên này ý nghĩa của nó cũng là ba yêu mẹ đó!”

Ngải Ương cũng cất tiếng cười khanh khách, sau đó cô bé đưa bàn tay nhỏ bé của mình ra trước mặt Thân Dật Tuyên: “Anh à, anh dẫn em đi bắt cá nhé!”

Ngải Ương đưa tay chỉ vào cái ao nhỏ ở cách đó không xa. Thân Dật Tuyên không chút do dự cầm lấy tay của cô bé: “Được thôi, để anh dẫn em đi bắt cá, chỉ có điều, em phải đồng ý hôn anh một cái.”

Ngải Ương suy nghĩ trong chốc lát, thật khó khăn lắm mới có người chịu đưa mình đi bắt cá như vậy, một cái hôn có cái gì là quá lớn lao kia chứ, ba cũng thường hôn mẹ đấy thôi.

“Được ạ.” Ngải Ương nhón chân lên, hôn “chụt” một cái lên trên trán của Thân Dật Tuyên: “Như thế này thì đã có thể đi được chưa anh?”

Thân Dật Tuyên chỉ lớn hơn Ngải Ương có hai tuổi, vậy mà cũng đã biết nói gạt người như vậy rồi. Cậu ta bày ra cái bộ mặt phớt tỉnh, nhìn lại Trần Ngải Ương: “Ngải Ương, em có biết không?”

“Biết cái gì cơ?” Cô bé còn nhỏ, cho nên cũng chưa hiểu biết gì, bộ dạng ngây ngốc nhìn lại Thân Dật Tuyên.

Thân Dật Tuyên lấy ngón tay chỉ lên trán của mình: “Vừa mới rồi em đã đóng một cái dấu lên trên trán của anh rồi đó. Từ nay về sau, em chính là người của anh rồi đó, chờ đến khi anh trưởng thành, anh sẽ lái xe hơi tới cưới em về làm vợ. Vì thế cho nên, sau này em không được chơi chung một chỗ cùng với các bé trai khác đâu đấy, cũng không được hôn lên trán bất cứ một bé trai nào khác, giống như em đã hôn anh, biết không?”

“Nhưng nếu như mà em chơi đùa cùng với bé trai khác thì làm sao?” Ngải Ương có chút hơi sợ hãi, vì vậy lúc này cô bé thấy vẻ mặt của anh trai nhỏ kia thật sự rất đáng sợ.

“Nếu như em không chịu nghe theo lời của anh vừa mới nói, lỗ mũi của em sẽ bị biến đổi càng ngày càng dài ra, cuối cùng biến thành một cô gái xấu xí, đến lúc đó, ngay cả anh cũng không thèm cưới em nữa...”

Ngải Ương sợ hãi, khuôn mặt nhỏ nhắn thoát cái tái nhợt đi, lập tức òa lên khóc. Cô bé đưa cái mu bàn tay mập mạp trắng trẻo lên quệt ngang mắt luôn miệng kêu lên: “Em không muốn cái mũi của mình bị biến dạng thành dài như vậy, em không muốn bị không ai thèm lấy...”

Thân Dật Tuyên tỏ vẻ ra dáng như một người lớn, nhẹ nhàng đi tới trước mặt của cô bé: “Được rồi, em gái, em không cần phải khóc lóc như vậy, chỉ cần em làm theo lời của anh đã nói, anh bảo đảm em càng lớn sẽ càng xinh đẹp hơn đây!”

Thân Dật Tuyên nhẹ nhàng lau nước mắt cho cô bé. Ngải Ương khóc thút thít, hai mắt mở to nhìn lại anh: “Thật sao?”

“Đương nhiên là thật rồi.”

Ngải Ương cuống quýt dùng sức gật đầu một cái thật mạnh: “Em sẽ nghe lời của anh! Anh à, anh nói như thế nào, em sẽ nghe theo lời anh đã nói.”

“Ngải Ương ngoan, thật biết nghe lời. Nào chúng ta đi bắt cá thôi.” Thân Dật Tuyên cầm lấy bàn tay của Ngải Ương, chậm rãi đi về phía trước. Hai bóng lưng nho nhỏ từng chút từng chút hòa vào trong ánh nắng rực rỡ.

Đây chính là kết tinh của tình yêu từ đời trước, tình yêu ấy sẽ còn kéo dài mãi! Tình cảm tốt đẹp đó sẽ còn được kéo dài mãi mãi trong cuộc sống con người.

Ghi chú:

1. Phần điều ngọc trác: Cụm từ thường được dùng để miêu tả dung mạo của một cô gái đẹp, có làn da trắng nõn, mềm mịn.

2. Ngải Ương (艾泱): Chữ Ngải (艾) âm đọc theo tiếng Trung gần giống với chữ Ái (愛) - Yêu. Cái tên Ngải Ương khi đọc lên nghe tựa tựa như từ “yêu Ương”. Trần Ngải Ương có nghĩa là Trần Tấn Nhiên yêu Tống Ương Ương.

Chương 74

Bà Xã, Anh Nhớ Em Lắm

Một ngày nào đó Trần Tấn Nhiên gọi điện cho Tần Thiểu Dương rủ đi uống rượu. Từ ngày ly hôn với Bội Nghi, ngoài những lúc phải đi giải quyết

công việc của bang hội, Tần Thiếu Dương cả ngày chỉ chìm trong men rượu. Trong lòng Trần Tấn Nhiên cũng đang chất chứa tâm tư, không biết đến khi nào thì anh mới đưa được cô vợ nhỏ của mình trở về nhà đây. Ba năm trôi qua, một khoảng thời gian đủ để anh có thể nhìn rõ được tình cảm của mình. Chỉ là khi Ương Ương còn ở bên mình, anh đã không biết giữ gìn...

Trần Tấn Nhiên nhìn bộ dạng Tần Thiếu Dương uống rượu như vậy, cũng không khỏi phải thở dài một tiếng: “Trong lòng cậu nhất định rất đau khổ.”

Trên gương mặt tuấn dật của Tần Thiếu Dương hiện lên một ý cười tràn đầy sự giễu cợt: “Tôi có đau khổ hơn nữa, làm sao có thể so sánh được với những khổ sở mà Bội Nghi đã phải trải qua? Chúng tôi vừa mới kết hôn, tôi liền bắt đầu bao nuôi người phụ nữ khác ở bên ngoài. Bội Nghi không hề tìm tôi khóc rống, nhưng mà tôi biết, mỗi khi đêm về, Bội Nghi đã một mình trốn ở trong phòng vệ sinh để khóc. Khi Bội Nghi mang thai Nữ Nữ, thì tôi lại không thể không đi ra ngoài để xã giao với những lão đại khác. Ngày ngày tôi ngâm mình ở trong những cảnh ăn chơi đàng điếm, cùng với người khác chơi đùa với những người phụ nữ là ca sĩ, là vũ nữ, là sinh viên đại học, bất kể dạng phụ nữ gì, tôi cũng đã lần lượt chơi đùa...”

Tần Thiếu Dương nói xong những lời gan ruột này, từ đáy mắt anh tựa như đang dâng lên một ánh sáng ngọc long lanh. Trần Tấn Nhiên cũng hơi nhếch môi, ban đầu thời điểm anh và Y Lan cũng đã ân ái ái ái dây dưa không rõ, có phải Ương Ương cũng thông khổ giống như vậy hay không?

Nói tới chỗ này, Tần Thiếu Dương chột trầm mặc, chỉ chốc lát sau, anh chột nện một quyền lên trên mặt bàn, ly thủy tinh bị chấn động mạnh mẽ rơi xuống trên sàn nhà vỡ vụn. Đôi mắt của anh đỏ ngầu: “Tấn Nhiên, tôi không phải là người, tôi là cảm thú!”

Trần Tấn Nhiên lo lắng nhìn Tần Thiếu Dương, nhẹ nhàng đè lại bờ vai của anh: “A Dương, cậu uống say rồi, để tôi đưa cậu trở về nhà thôi...”

“Tôi trở về đâu đây? Tôi có vô số tình nhân, nhưng rốt cuộc tôi lại không hề có một ai, cũng không hề có một cái nhà nào để về.”

Nói tới chỗ này, Tần Thiếu Dương chột ôm đầu khóc nức, Trần Tấn Nhiên kinh ngạc nhìn lại Tần Thiếu Dương, khi thấy A Dương cố đè nén lại cảm xúc, trong tiếng khóc, anh nghe được những lời nói đứt quãng của bạn mình: “Khi Bội Nghi sinh Nữ Nữ cô ấy bị khó sinh, thiếu chút nữa thì đã không còn được nữa cái mạng... Nhưng mà, nhưng mà... khi đó tôi vừa mới bước chân từ trong phòng ra ngoài, sau cuộc chơi đùa với người tình...”

Trần Tấn Nhiên sững sốt, “A Dương, cậu cũng quá hồ đồ, Bội Nghi cũng đã sắp đến ngày sinh, tại sao cậu không biết bớt phóng túng đi một chút?”

“Cô ấy đã sinh trước ngày sinh dự tính... Tôi, tôi nghĩ rằng vẫn chưa tới thời gian... Hơn nữa, cậu biết đó... Tấn Nhiên, nhưng mà tôi “thân bất do kỷ”, tôi là

Tần Thiếu Dương, cần phải có bản lĩnh như thế nào mới có thể nắm được một Hắc bang trong tay như vậy? Từ trên xuống dưới có biết bao nhiêu ánh mắt đang nhìn vào tôi? Cậu có biết không, thời gian trước khi tôi và Bội Nghi vẫn còn ân ân ái ái, tôi đã từng bị người ta mắng là người sợ bà vợ, là người yếu đuối! Căn bản không xứng với sự kiêu ngạo cần có của một lão đại.”

Càng nói, đôi mắt của Tần Thiếu Dương càng trở nên đỏ ngầu, anh siết chặt hai quả đấm, thân thể nặng nề khế dựa về phía sau: “Cũng chính là sau sự kiện đó, Bội Nghi đã quyết tâm ly hôn với tôi, đã mang Nữ Nữ mới sinh bỏ đi...”

Khi Tần Thiếu Dương nói đến Bội Nghi và cái tên Nữ Nữ, bên khoe miệng anh thoáng hiện lên một nụ cười dịu dàng nhàn nhạt: “Người phụ nữ mà tôi thích nhất trên đời này, đứa con gái đầu tiên của tôi, hiện giờ đều đã bị mất đi rồi. Bội Nghi nói, chuyện mà cô ấy hối hận nhất chính là việc cô ấy đã động lòng với tôi, nghe theo và tin tưởng ở lời nói của tôi sẽ quan tâm cho cô ấy cả đời...”

Trần Tấn Nhiên biết trong lòng Tần Thiếu Dương đang cực kỳ khó chịu, nhưng mà anh lại cũng không biết phải khuyên nhủ bạn mình như thế nào cho đúng. Hai người cùng cứ như vậy yên lặng uống rượu. Đến cuối cùng, cả hai người đều đã uống say đến không còn biết gì, đến bò cũng không thể bò dậy nổi. Trong sự mơ mơ hồ hồ, Trần Tấn Nhiên nghe thấy như có người nào đó gọi điện thoại đến, trong cơn say rượu, giữa những lời nói hỗn độn đứt quãng, anh cũng có thể nghe và nhận ra được rõ ràng sự đau thương ở trong đó...

“Bà xã, anh nhớ em lắm, anh nhớ Nữ Nữ, em hãy cho phép anh trở về nhà thăm con gái chúng ta một lần, có được hay không?”

“Bà xã, em đừng cúp máy... Anh đã uống say rồi, anh uống rượu say sắp chết rồi, nhưng mà anh vẫn luôn nhớ tới em... Em cũng biết mà, cả đời này anh chỉ yêu thích có một mình em... Anh chưa bao giờ yêu người phụ nữ khác, bất kể anh có bao nhiêu tình nhân, anh chỉ có một mình em là bà xã, vĩnh viễn... chỉ có một người vợ duy nhất... là em...”

“Bà xã, em hãy đồng ý cho phép anh về nhà một lần đi, van cầu em đấy... Bà xã, em hãy cho anh được gặp em một lần đi! Suốt hai tháng mười ba ngày qua anh không được gặp em dù chỉ một lần... Bà xã, bà xã...”

Sầm Bội Nghi ôm lấy chiếc điện thoại di động, khóc rống lên thất thanh ở trong phòng căn phòng trống vắng của mình...

Cô giùng giàng sau đó quyết định cúp điện thoại di động. Cứ như vậy, một mình ngồi co rúc lại ở trên sàn nhà, khóc đến tê tâm liệt phế. Nữ Nữ bị giật mình tỉnh dậy, vẻ đầy sợ hãi, cái miệng nhỏ nhắn luôn cười toe toét lúc này đã méo xẹo đi khóc nức nở. Bội Nghi bò dậy, đi tới bên chiếc giường nhỏ của con gái. Nữ Nữ mới được hơn một tuổi, nhưng cũng đã lộ rõ một mỹ nhân từ trong trứng không hơn không kém. Bội Nghi đau lòng ôm lấy Nữ Nữ, dịu dàng dỗ dành con gái: “Ngoan, bảo bố của mẹ, con đừng khóc nữa...”

“Mẹ... Mẹ không được khóc...” Nữu Nữu đưa bàn tay mập mạp gạt lệ cho Bội Nghi, hai mẹ con cùng ôm lấy nhau, khóc đến mức toàn thân cũng co quắp.

“Nữu Nữu, con có nhớ ba hay không?”

“Nhớ ba!” Nữu Nữu lập tức mở miệng, đã rất lâu rồi cô bé không được nhìn thấy ba, ba thương bé nhiều lắm, vừa nhìn thấy bé ba sẽ cọ cọ bộ râu ria của mình vào bé, khiến cho bé kêu loạn lên oa oa!

“Tôi nay chúng ta sẽ bảo ba về nhà nhé, có được hay không?” Bội Nghi nhớ tới tiếng khóc đến tê tâm liệt phế kia của Tần Thiếu Dương, trong lòng lại cảm thấy một hồi khổ sở. Bội Nghi không hận anh, cô biết Tần Thiếu Dương rất yêu cô. Nhưng mà cô cũng không thể nào nhẫn nhịn được nữa, ở trên báo, cô nhìn thấy anh trái ôm phải ấp, khi về đến nhà thì trên người mang theo mấy loại mùi nước hoa khác nhau...

Bội Nghi không cách nào nén nhịn được, bởi vì cô thương Tần Thiếu Dương như vậy, cô yêu anh đến tuyệt vọng, giống như những con thiêu thân cứ lao đầu vào lửa vậy, nhưng mà, cô vẫn phải lựa chọn rời khỏi anh...

Cô có Nữu Nữu, cô không thể để cho Nữu Nữu trưởng thành ở trong một môi trường như vậy, người cha trong nhà lại là một người thuộc phái hắc đạo, phong lưu, vô tình như thế!

Chương 75

VỢ CẢ VÀ TÌNH NHÂN

Cô có Nữu Nữu, cô không thể để cho Nữu Nữu trưởng thành ở trong một môi trường như vậy, người cha trong nhà lại là một người thuộc phái hắc đạo, phong lưu, vô tình như thế!

Nữu Nữu nghe xong lời này, liền cao hứng cái miệng nhỏ nhắn, toét ra tiếng cười khanh khách, bàn tay mập lắc lắc cánh tay Bội Nghi, cặp mắt nhìn cô vẻ đầy mong ngóng: “Mẹ, mau gọi điện thoại, gọi điện thoại bảo ba về nhà đi...”

Bội Nghi lau nước mắt, nhìn ánh mắt của con gái đang tràn đầy vui sướng và hy vọng, cuối cùng cô vẫn đành phải cắn cắn môi, lại bấm dãy số điện thoại mà cô đã sớm nhớ kỹ trong lòng một lần nữa.

Điện thoại vang lên thật lâu, bên kia mới có người nhận. Một giọng nói đầy vẻ sợ hãi cung cung kính kính đáp lại: “Chị dâu, ngài có điều gì cần căn dặn ạ?”

Bội Nghi nghe giọng liền nhận ra ngay, đây là một đàn em là thủ hạ thân tín luôn ở bên cạnh Tần Thiếu Dương, nên cũng cảm thấy có chút lưỡng lự. Từ sau khi cô ly hôn cho tới bây giờ, cô cũng chưa từng chủ động liên lạc với Tần Thiếu Dương, hiện tại, cô thật sự cũng không biết nên nói thế nào cho phải.

Đàn em kia thấy bên này không có tiếng đáp lại, nhưng cũng không dám tự động cúp cuộc điện thoại mà chị dâu đã gọi đến. Ở trong bang ai cũng biết, người mà trong lòng đại ca luôn quan tâm nhất, chính là bà xã vừa mới ly hôn và cô con gái nhỏ của anh. Mỗi lần đại ca phát giận hoặc là thỉnh thoảng bị kích động, muốn làm một cái gì đó, thì các huynh đệ trong bang cũng đều mang chị dâu ra, trăm lần đều linh nghiệm cả trăm.

“Chị dâu...” Gã đàn em thoáng liếc nhìn Tần Thiệu Dương đang say đến bất tỉnh nhân sự một chút, sau đó lấy hết dũng khí thử nói một câu thăm dò: “Chị dâu à, đại ca đã say đến bất tỉnh nhân sự rồi, ngài có muốn tới đây hay không...”

Đang lúc gã đàn em không dám nói tiếp, trong bang ai cũng biết, người chị dâu này cho tới bây giờ luôn tỏ ra phớt tỉnh, không buồn để ý đến đại ca, không mấy khi liếc mắt nhìn ai, đến ngay cả mặt mũi cũng rất ít khi nhìn thấy. Vậy hết lần này tới lần khác, đại ca của bọn họ từ trước đến giờ luôn luôn uy phong lẫm liệt, thế mà ở trước mặt chị dâu lại luôn tỏ ra một công tử bộ dáng nho nhã, đoan trang khiêm nhường.

Bội Nghi chần chờ hồi lâu, Nữ Nữ lại tiếp tục dùng sức lay lắc cô, liên tục lên tiếng thúc giục cô: “Mẹ, đi đi, mẹ...”

“Ở nơi nào?” Rốt cuộc Bội Nghi đành phải mở miệng, đã lâu như vậy, anh cũng không hề tìm một lý do gì để tìm qua, say rượu sớm đã hư thúi đi rồi. Chỉ là, mới vừa rồi anh gọi điện thoại tới, hết lần này tới lần khác khóc lóc khổ sở, xác xác thật thật làm cho trái tim của cô thấy căng trướng đến ê ẩm... mà cô lại cực kỳ yêu anh, yêu vô điều kiện ngay từ lần đầu tiên... Vậy thì hãy để cho cô tùy hứng một lần thứ nhất đi, chỉ một lần này thôi!

Lúc này gã đàn em đã cao hứng tới mức lời nói không còn được mạch lạc nữa, cậu ta cuống quýt báo địa chỉ ngôi nhà, lúc này mới dám cúp điện thoại, mừng rỡ không thôi...

“Ai đã gọi điện thoại tới đây vậy?” Đàn em vừa mới tắt điện thoại di động thì cánh cửa phòng ngủ bị đẩy ra, một người phụ nữ xinh đẹp liền đi ra ngoài, vừa lau mái tóc ướt nhẹ, vừa hỏi.

Trong nháy mắt gã đàn em như muốn hóa đá. Trời ạ, tại sao mình lại ngu xuẩn như vậy chứ? Tại sao lại mở miệng báo cho chị dâu tới cái địa chỉ này chứ? Đại ca uống say bình thường đều tới ở tại nhà của tiểu thư Vãn Lam, nhưng mà, mới vừa rồi, mới vừa rồi, chị dâu đã gọi điện thoại tới...

Gã đàn em sợ hãi, cả người túa ra một lớp mồ hôi lạnh. Nếu như một lát nữa chị dâu chạy tới nơi này, nếu như chị dâu mà nhìn thấy tiểu thư Vãn Lam, chẳng phải là sẽ tức chết sao? Nếu như đại ca mà biết cậu làm hỏng mất chuyện của mình như vậy, chẳng phải đại ca sẽ lột hết cả ba tầng da của cậu ra hay sao?

Thật khó khăn lắm chị dâu mới chủ động cùng liên lạc với đại ca một lần thế này... Gã đàn em không dám nghĩ tiếp nữa. Hiển nhiên là bây giờ đại ca vẫn còn

đang say đến bất tỉnh, nếu như hiện tại cậu gọi điện thoại trở lại cho chị dâu, nhất định chị dâu sẽ nghi ngờ ngay, hiện tại... cũng chỉ đành ký thác niềm hi vọng ở trên người của tiểu thư Vân Lam mà thôi.

“Tiểu thư Vân Lam...” Khuôn mặt của thủ hạ liền tươi cười, ý bảo Tiểu thư Vân Lam đi qua một bên.

“Chuyện gì vậy?” Trong con người xinh đẹp sáng ngời, quyến rũ động lòng người của Vân Lam chợt lóe lên, chỉ là ánh mắt kia không nhìn vào gã đàn em, mà rơi vào trên mặt Tần Thiệu Dương.

Người này tại sao lại chướng mắt như vậy chứ, đã đưa người tới rồi mà còn không chịu đi... Cũng phải đến một khoảng thời gian rồi cô đã không được gặp mặt Tần Thiệu Dương.

Khụ khụ...

Gã đàn em háng giọng, không dám nhìn thẳng vào cái người phụ nữ xinh đẹp đang ở trước mặt mình, trực tiếp cúi đầu mở miệng: “Tiểu thư Vân Lam, mới vừa rồi chị dâu gọi điện thoại đến... Sợ rằng, chỉ độ gần mười phút nữa sẽ đến đây, ngài, có thể tạm lánh đi hay không... À... ừm, cô có hiểu ý tôi nói hay không?”

“Chị dâu à?” Hai mắt của Vân Lam chợt nhíu chặt, đương nhiên là cô đã từng được nghe nói Tần Thiệu Dương có một bà xã, nhưng mà hiện nay đã ly hôn. Chẳng qua là, từ trước đến giờ người phụ nữ kia luôn khiêm tốn, mặt khác, Tần Thiệu Dương lại rất quan tâm đến người phụ nữ đó, cho nên đã bảo vệ cô ta hết sức tốt, chưa từng bao giờ để cho cô ta lộ mặt ra ngoài ánh sáng, hay ở trước mặt giới truyền thông...

Trong lòng Vân Lam chợt có một con sâu độc có tên gọi là ghen tỵ đang bò lên, mà trong cổ họng cô cũng thay đổi trở nên căng trướng đến ê ẩm. Vân Lam chu cặp môi của mình ra, nhìn gã đàn em kia một cái: “Tại sao tôi lại phải tránh đi ra ngoài chứ, đây là nhà của tôi kia mà.”

Gã đàn em âm thầm kêu khổ, tại sao người phụ nữ này lại không chịu hiểu rõ tình hình hiện tại một chút thế nhỉ?

Đại ca có thể cho cô tiền, cho cô nhà cửa, đương nhiên cũng có thể làm cho cô chỉ còn hai bàn tay trắng! Huống chi, nếu như Vân Lam dám nói chị dâu một câu không hay, nhất định đại ca sẽ tìm người phết bỏ cô!

“Tiểu thư Vân Lam, chắc là ngài cũng đã biết rồi, địa vị của chị dâu trong lòng của đại ca... Các anh em ở trong bang đều không có ai dám nhiều lời, không ai dám nói một chữ “không” với chị dâu, nếu như lần này chị dâu tức giận...”

“Ngừng, ngừng.” Vân Lam khoát khoát tay, có một chút bất mãn vì sự cung kính và tôn trọng của bọn họ đối với người chị dâu trong truyền thuyết kia. Cô liếc xéo một cái vào gã đàn em đang ở trước mặt, có chút không kiềm chế được:

“Cho dù thế nào thì hai người bọn họ cũng đã ly hôn rồi, tôi là người phụ nữ của Thiếu Dương, không có lý do gì khiến tôi phải rời đi chỗ khác.”

Gã đàn em có chút im lặng: “Tiểu thư Ván Lam...”

“Cậu đừng có nói thêm điều gì nữa... Để tôi đỡ Thiếu Dương đi vào phòng tắm, mấy người cứ việc trở về đi thôi.”

Mấy gã đàn em mặt đối mặt, mắt đối mắt nhìn nhau, cũng than thở một tiếng, người phụ nữ này trong đầu óc không phải chứa toàn mỡ heo đó chứ? Chẳng qua đại ca mới cho cô ta cái sắc mặt tốt được vài ngày, cô ta thật sự đã vĩnh rêu vĩnh rĩa lên mặt rồi sao? Cũng không buồn nhìn hạnh kiểm của mình hiện tại một chút xem sao?

Ngày ngày đều chỉnh sửa bản thân mình tựa như tiểu thư ngồi trên sô pha vậy, khí chất làm sao bằng một phần của chị dâu kia chứ?

Mấy người đang định mở miệng nói, chợt ngoài cửa đã truyền đến tiếng chào hỏi rất kính cẩn: “Chào chị dâu!”

“Chào chị dâu!”